

Eclipse

Un relat de: [nauette](#)

Vora el foc mon cor ferit,
i de la sang, una dolça
melodia.

És la Mort, cantant al compàs
de l'oblit,
profanant nostre record,
convertint-lo en
una trista simfonia.

I sota l'abisme, el no-res,
Tan sols una llàgrima
bruta
d'amarga malenconia.

En velles llengües és narrada
la tercera batalla
de l'antigor:

Elfs i homes lluitant sota
l'Espasa,
contra els dracs, el foc,
i el Senyor Fosc.

Els Elfs, Fills de la Lluna
i Reis dels Immortals,
queien un per un
sota l'Ombra...

Consumint-se en
L'Última Batalla,
Atrapats en les urpes
d'Helianor, Senyor Fosc
de la Terra Mitjana.

Sota el fum i les brases
ressonà emperò,
clar i potent,
el toc d'un corn de guerra.

Fou Agnès, capitana èlfica,
demanant ajuda
al més enllà,
al cel, al mar i a la terra.

I el cel respongué!
Puix la Lluna no era
la mare dels elfs envà...
I així lentament anà
eclipsant el Sol,
i amb ell el poder i l'ira
del Senyor Fosc.

Fou d'aquesta manera
com Agnès
vencé l'ombra ...
Aprofitant l'eclipsis

tensà son arc
de pel d'unicorn,
tot fent volar pels cels
una sageta lluminosa...
que travessà el pit
d'Helianor;
Senyor de la Fosca
I el feu caure del llom
de son drac de
llengua espinosa.

Agnès la Guerrera,
guanyà la Última Batalla,
car derrotà el Senyor
de les Tenebres
i acabà amb llur tirania...

Tot son poble emperò
havia quedat consumit
sota l'Ombra del Sol,
i la maldat causà un dolor
mortal a l'elfa,
Qui plorà sols una
llàgrima de plata
abans de morir de pena
sota la mirada
negre de la Lluna.

De sa llàgrima
en nasqué emperò,
una bella flor
blanca i rosada...
el Baladre!
I diuen les llengües antigues
que qui de la flor
en faci una poció,
obtindrà l'immortalitat
perduda dels elfs,
en el moment que
se la begui.